

Máltai és johannita lovagok közös megemlékezése

A Magyar Máltai Lovagok Szövetségének és a Johannita Rend Magyar Tagozatának tagjai családtagjaikkal és vendégeikkel együtt augusztus 29-én, Táton tartották hagyományos éves megemlékezésüket Keresztelő Szent János vértanúhalálának emléknapján.

A helyszín több szálon kapcsolódik a két rend közös történeti gyökereihez. Esztergomban működött Magyarország egyik legkorábbi johannita rendháza és temploma, amelyhez két ispotály tartozott; ezek egyikének lehetséges helyszíne a középkori Tát, Taath lehetett. A település történetében emellett egy 1181-ben épült templom, lovagkolostor és ispotály is szerepel, amelyet a „Keresztelő Szent Jánosról nevezett egykori táti lovagok” működtettek.

Az idei együttlétnek különös jelentőséget adott, hogy 2026. augusztus 29-én volt a mohácsi csata ötszázadik évfordulója. A táti Mindenszentek katolikus templomban tartott ökumenikus igeliturgia imádságai és igehirdetése ezért a történelmi emlékezet, a nemzeti tragédia és a keresztény remény témája köré épültek.

Az igeliturgiát Gregersen-Labossa György johannita tagozati káplán vezette, az igét Dr. Tóth Tamás máltai tiszteletbeli konventuális káplán hirdette. A jelenlévőket Szabadhegyi Kristóf, a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének elnöke és Tomcsányi István johannita vezérőrkommendátor köszöntötte. A helyi házigazdák között jelen volt Turi Lajos, Tát polgármestere, aki rövid köszöntőt mondott, továbbá Szócs László plébános és Balázs Zoltán református lelkész. Az énekes és hangszeres szolgálatban Pékné Kruska Magdolna működött közre.

Homíliáját Tóth Tamás atya azzal a gondolattal vezette be, hogy „azok vagyunk, amire emlékezünk”. A családi és közösségi emlékezet, valamint a történelmi tudat jelentőségéről

szólva felidézte, miként változott a mohácsi csata megítélése az évszázadok során, és hogyan került az újabb korokban egyre inkább a nemzeti katasztrófa értelmezése, a nemzeti tragédia érzése előtérbe.

Azonban Jeremiás próféta aznapi olvasmányára utalva rámutatott: a pusztulásról szóló prófécia egyben az újjászületés ígéretét is hordozza. A keresztény ember feladata az, hogy nagypénteken túl a Húsvétot lássa, és a tragédiákat tágabb történelmi, végső soron eszkatológiai távlatban szemlélje. Ez a szemlélet nemcsak a múlt értelmezésére, hanem a jelen és a jövő kihívásaira is vonatkozik.

Az igeliturgia az öt Szent János-rend nemrég elfogadott közös könyörgésével zárult, amely közös gyökerekre, a keresztény lovagiasság eszményére, valamint a szegények és betegek szolgálatára irányuló küldetésükre emlékeztetett.

A találkozó fő helyi szervezője és meghívója Szikszai Andrásné Ibolya volt. A résztvevők a liturgia után a Szent György Szeretetotthon – Szent János Ispotályba látogattak. Az intézmény alapkövét 1992-ben Vermes László johannita kommandátor és Lentulay György máltai lovag közös kezdeményezésére tették le, az otthon pedig 1995-re készült el, a magyar johannita tagozat, továbbá a máltai rend, a katolikus és református egyház, valamint Tát német és osztrák partnertelepülései támogatásával.

A vendégeknek Kátai Ferenc volt tati polgármester és helytörténet-kutató – aki már a templomban is ismertette a település történeti kapcsolatait – előadta az intézmény történetét és jelentőségét; ezután az intézmény igazgatója tartott részletes bemutatást.

A nap kedélyes közös halászléebéddel zárult egy közeli étteremben.

A liturgia során elhangzott, a mohácsi csatára visszaemlékező ima (Tóth Tamás atya szövege):

Mindenható Istenünk! Ötszáz év távlatából emlékezünk a mohácsi csatátérre, ahol hős eleink életüket adták a földi hazáért. Köszönjük azok helytállását, akik becsülettel álltak ki a túlerővel szemben, példát mutatva hűségből, kötelességtudatból és emberségből. Kérünk, vedd fel őket az égi hazába, ahogy könyörülj mindazokon is, akik nemzetünk hosszú története során bármilyen módon áldozatot hoztak; értünk, most élőkért is: életükkel, javaikkal, szolgálatukkal vagy bármely más módon, akár úgy is, hogy az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit gyakorolva segítő kezet nyújtottak a sebesülteknek vagy eltemették a csatatéren elhunytakat.

Köszönjük, Urunk, hőseink tiszta és példamutató helytállását. Hálát adunk, hogy a történelmi viharok ellenére megtartottál minket, és nemzetünk ma is él. Minket, ma élőket taníts arra, hogy a múlt sebeit ne a keserűség és a fájdalom, hanem a remény és a megújulás jeleként hordozzuk. Szentlelked erejével bontsd le a meg nem értettség falait, hogy közös jövőnket egymást tisztelve, egy szívvel és egy lélekkel építhessük. Szent István királyunk örököseiként kérünk: add meg nekünk az együvé tartozás tudatát és az összefogás kegyelmét, tedd a mohácsi emlékezés esztendejét a nemzetek közötti megbékélés és a nemzeten belüli egység forrásává. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

